Крізь тишу тиш,
Крізь грому грізні рими,
Крізь сміх сльози і присмерки досад
Долає вись –
Невтримно, незборимо –
Зелена повінь –
Дикий виноград.

Чому він – "дикий"?
Ну хіба ж він дикий,
Коли зумів корінням осягти
Таке неспинне
І таке велике,
Невтолене жадання висоти!

Він ні піднять,
Ні підсадить не просить,
Йому усі підпори замалі,
Він за собою в небеса підносить
Кубічний метр власної землі.

Він так живе.
Йому дано збагнути
Крізь гіркоту невиношених грон
Цей захват –
Мов хлопчак, перемахнути
На поверсі крутому на балкон.

Зелене, неприборкане проміння
З усіх шпарин
Всепереможно б'є...
Собою зігріваючи каміння,
І нам закам'яніти не дає.